

къмъ малкитѣ тигърчета. Майката не се уплашила: събрала всичкитѣ си сили и съ голѣма яростъ се хвърлила върху змията. Страшнитѣ хладни членове на змията обвини тигрицата и не ѝ давали да диша. Майката въ отчаянието си така силно стиснала съ остритѣ си зѣби шията на змията, щото тя веднага захванала да се гърчи и прѣвива въ прѣдсмъртни движения. . . Тигрицата съ голѣма мъжа, се освободила; тя била отпаднала, разбита, смачкана. . . Но била щастлива, гдѣто спасила милитѣ си рожби.

Това било добъръ урокъ за малкитѣ тигърчета: отъ тази случка тѣ ще се научатъ, когато порастнатъ и тѣ така да защищаватъ рожбитѣ си.

Къмъ слабя.

Птиче мило,
Лекокрито,
Сладко ми запѣй, —
И за радость
И за сладость
Сърдце ми копнѣй.

Ти си, птичко,
Мене всичко —
Ти си моя чаръ,
Че въ гората
Прѣдъ зората
Пѣешъ ми съ жаръ.

Твойтѣ пѣсни
Сж прѣлестни,
Че сж отъ сърдце,
Тѣ сж благи
И сж драги —
Веселятъ лице. . .

И гласеца,
Що вѣтреца
Носи околъ мѣнь,
Слушамъ ази
И тогази
Съмъ честитъ, засмѣнь!...

Люб. Бобевски.

